Για τη νέα Παιδεία (Κωνσταντίνος Γανωτής)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 13 Απριλίου, 2016

Γιατί τόση ένταση στη διαμαρτυρία μας για τη σύγχρονη «ανθρωπιστική» παιδεία, που καλλιεργεί πλέον συστηματικά και μεθοδευμένα η πολιτική και επιστημονική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας; Τι ζητάμε από μια ηγεσία λυμεώνα του Ορθόδοξου λαού μας; Αφού το λένε καθαρά και ξάστερα οι άνθρωποι ότι διδάσκουν τους μαθητές να είναι χειραφετημένοι από ό,τι ονομάζεται πρόσδεση στο παρελθόν… Και οι διδάσκοντες να «εστιάσουν το ενδιαφέρον τού μαθητή στην ανθρώπινη διάσταση των θρησκειών». Άρα στοχεύουν σε μια νεολαία, που πιστεύει σ’ έναν Αρειανισμό όλων των θρησκειών! Συμβουλεύουν ότι δεν πρέπει «να καταφεύγομε στη θαλπωρή της Εκκλησίας για τη λύση των προβλημάτων μας, αλλά στο άτομο». Άρα δεν είναι κάποιοι ιθύνοντες που λαθεύονται, αλλά στοχεύουν εκούσια και συνειδητά στο γκρέμισμα του παραδοσιακού μας πολιτισμού.

Οι καλοπροαίρετοι ευσεβείς Χριστιανοί, που αρθρογραφούν κατά του πνεύματος της Νεοεποχίτικης Παιδείας, που ξετσίπωτα χειραγωγεί τα παιδιά μας στο μηδενισμό, φαίνεται ότι αγνοούν κάτι ακόμα χειρότερο. Το ότι πριν από τους ιθύνοντες κάνουν το ίδιο και οι γονείς των παιδιών μας. Μην υπολογίζετε αυτούς, που βαφτίζουν (ακόμα) τα παιδιά τους κι αυτούς που γεμίζουν τα πεζοδρόμια γύρω από τους ναούς στις 12 τα μεσάνυχτα του μεγάλου Σαββάτου. Μια κοινωνία με τις εκατοντάδες χιλιάδες (ναι, εκατοντάδες χιλιάδες) εκτρώσεις το χρόνο όχι μόνο δεν συντηρεί την Ορθόδοξη παράδοση, αλλά τη χρειάζεται μάλιστα τη Νεοεποχίτικη παιδεία, γιατί αλλιώς δεν θα μπορούσε να κοιτάξει στα μάτια τα παιδιά της και ν’ απαντήσει στα καυτά ερωτήματά τους.

Είστε σίγουροι, αδελφοί και πατέρες, ότι σ’ ένα δημοψήφισμα για τη σημερινή παιδεία θα πλειοψηφούσαν οι αρνητικές ψήφοι; Όταν εδίκαζαν οι αρχιερείς και πρεσβύτεροι τον Κύριο στα Ιεροσόλυμα, πόσοι από τους θεραπευθέντες και αναστηθέντες απ’ αυτόν, πόσοι από τους αυτόπτες των μοναδικών θαυμάτων του πήγαν να εκδηλώσουν τα ευγνώμονα αισθήματά τους προς τον γλυκύτατο ευεργέτη τους;

Κι εγώ πιστεύω ότι στο βάθος ο λαός μας κρύβει μια ορθόδοξη ψυχή. Την Ιστορία όμως δεν τη γράφει μόνο το βάθος, τη γράφει η μαρτυρία, το μαρτύριο. Αυτή τη μαρτυρία δεν τη δίνει η σημερινή οικογένεια κι έτσι τα παιδιά μας ξεκινούν προδομένα από τα σπίτια τους κάθε πρωί, για να πάνε σ’ ένα διεφθαρμένο σχολείο.

Η Χαρμολίνα στο διήγημα «Η θητεία της πενθεράς» του Παπαδιαμάντη, που

ανέτρεφε τα οχτώ εγγονάκια της με πολύν κόπο ολημερίς, το βράδυ τα ξάπλωνε στα στρωματάκια τους συχνά χωρίς να τα ξεντύσει, γιατί δεν άντεχαν τα καημένα από τη νύστα, αλλά ποτέ χωρίς να τα στήσει μπροστά στο εικόνισμα (και συχνά κρατώντας τα από τις αμασχάλες για να μην σωριαστούν κάτω), για να κάνουν την προσευχή τους. Αυτά τα παιδάκια σ' όποιο σχολείο κι αν πήγαιναν, δεν θα διαφθείρονταν.

Αυτοί οι Έλληνες σήμερα, που δεν εκκλησιάζονται, κάνουν τα παιδιά τους όχι απλώς οκνηρά και αμελή στην πίστη τους, αλλά εμπαθείς αθέους σαν τους σημερινούς ιθύνοντες της παιδείας, γιατί και το κακό προοδεύει όπως και το καλό.

Αυτοί οι 97% των Ελλήνων, που δεν εκκλησιάζονται, βλέπουν τον εκτροχιασμό των παιδιών τους, τη διαφθορά τους απ' την ίδια την παιδεία τους και απλώς λίγο ενοχλούνται για τις συνέπειες και τους κινδύνους. Κατά τ' άλλα θεωρούν αναπόφευκτη την κατρακύλα και δεν αντιδρούν.

Και οι δάσκαλοι, ιθύνοντες και διδάσκοντες απολογούνται: τι να σας κάνομε; Να διδάξομε στους μαθητές-παιδιά σας μια θρησκεία, που μέσα στα σπίτια τους δεν τη βλέπουν, και μια ηθική, που μέσα στα σπίτια τους την περιγελούν; Τι θα γίνομε δηλαδή εμείς; Δον Κιχώτηδες της παιδείας;

Κι απ' αυτούς τους προβληματισμένους γονείς πολλοί προβληματίζονται για την ενοχλητική απείθεια των παιδιών τους, για την πολυδάπανη διαφθορά τους, για την κακή υπόληψη της οικογένειας, για τα τρεξίματα στα νοσοκομεία και στ' αστυνομικά τμήματα. Πόσοι μπορούν να πουν στο παιδί τους: Παιδί μου, αγωνιώ να μη χάσεις τη βασιλεία του Θεού, φοβούμαι μήπως καταλήξεις στην κόλαση;

Αυτό το μικρό ποσοστό των πιστών έχει απομείνει στην Εκκλησία μας και στο έθνος μας. Βγείτε και μετρήστε τις σημαίες, που στολίζουν τα μπαλκόνια μας κατά τις εθνικές μας εορτές. Κι αν απαγορεύονταν και τα βαρελότα του Πάσχα, θα ήταν λιγότεροι οι πιστοί στην Ανάσταση.

Ακόμα δεν πήραμε είδηση ή δεν θέλομε να παραδεχτούμε ότι η πατρίδα μας είναι υπό κατοχήν αδίστακτων και καλά οργανωμένων πολιτιστικών κατακτητών. Τι ελπίδα έχομε παρακαλώντας τους και απειλώντας να τους πτοήσομε;

Η Εκκλησία πρέπει να εξυψώσει το εκκλησιαστικό φρόνημα των πραγματικών πιστών της και να τους καταρτίσει έτσι, ώστε να δίνουν μέσα από τα σπίτια τους στα δικά τους παιδιά την αγωγή, που ζητούν από τους συνδικαλιστές δασκάλους. Η μεγάλη σημασία που δίνομε ακόμα στη σχολική παιδεία είναι δείγμα της αδιαφορίας μας για την πραγματική αγωγή των παιδιών μας.

Ο σύγχρονος πολιτισμός δημιούργησε άπειρες απολαύσεις, πιο πολλές απ' τις ανάγκες μας· γι' αυτό ικανοποιώντας πολλές ανύπαρκτες στην αρχή ανάγκες έκανε και τις ανύπαρκτες πραγματικές, απαραίτητες. Τώρα τα παιδιά μας συνήθισαν κι αυτά να αγαπούν και να επιδιώκουν αγαθά, που αγγίζουν το κορμάκι τους ή το πολύ πολύ και την ψυχολογία τους. Τα παραδοσιακά μας αγαθά είναι μέσα από τις αρετές η θέαση του προσώπου του Θεού, να «δούμε Θεού πρόσωπο» όπως λέμε. Κι αυτό είναι **άθλημα ηρωικό και επώδυνο**. **Η εποχή μας όμως είναι εποχή αγωνιώδους αναζήτησης ηδονών και αποφυγής θυσιών**. Αυτό είναι και το γενικό πνεύμα των σχολικών βιβλίων αλλά και η υπόθεση όλων των κοινωνικών κινητοποιήσεων.

Οφείλει λοιπόν (έτσι πιστεύω) ο κάθε ευσεβής Χριστιανός και φιλότιμος Έλληνας να παρακολουθήσει το πνεύμα της νέας παιδείας και να καλύψει με δική του ενδοοικογενειακή πρωτοβουλία το βαθύ κενό (το βάραθρο), που αφήνει ακάλυπτο η σημερινή παιδεία. Δεν μπορούμε πια να ξεφορτωνόμαστε το βάρος της κατήχησης των παιδιών μας στα χέρια της κρατικής παιδείας. Και επειδή αυτό είναι δύσκολο για πολλούς γονείς χαμηλής μόρφωσης, το βάρος πέφτει στους ώμους της ενορίας και ακόμα ψηλότερα της Μητρόπολης. Να πάψουν πια οι ενορίες να είναι δημοτολόγια βαπτισθέντων και να γίνουν σχολεία για τα ουσιώδη μορφωτικά στοιχεία των νέων.

Οι προβληματισμένοι Ορθόδοξοι γονείς να φέρουν τα παιδάκια τους στην Εκκλησία και να γίνει ένα σοβαρό και θερμό κατηχητικό έργο. Το λέω αυτό, γιατί ως τώρα και το κατηχητικό έργο έχει σε μεγάλο βαθμό αλωθεί από έναν ιδεολογικό και ψυχολογικό χαρακτήρα, όπως γίνεται με τις ιδεολογίες των κομματικών νεολαιών. Έχομε έλλειμμα δηλαδή πνευματικής ωριμότητας και θεολογικής κατάρτισης.

Εκείνο που δίνει πάντα μέσα στην Ιστορία το στίγμα της ζωντανής Εκκλησίας είναι το πλήθος των μαρτύρων. Δηλαδή θα παρακαλέσουμε το Θεό να ενταθεί ο πόλεμος κατά της Εκκλησίας, μέχρι να μπούμε στο στάδιο των μαρτύρων κι έτσι ν' αρχίσει ν' ανεβαίνει το εκκλησιαστικό φρόνημα των πιστών! Άρα αυτές οι διαμαρτυρίες για τον κηρυγμένο πλέον πόλεμο της Νέας Εποχής κατά της Εκκλησίας θα πρέπει να σταματήσουν, και ο πόλεμος αυτός ν' αντιμετωπιστεί με το ενθουσιαστικό και πράο πνεύμα των Χριστιανών μαρτύρων όλων των εποχών.

Πρώτο μέλημα της Εκκλησίας πρέπει να είναι η σύνταξη παρασχολικών βιβλίων και η κατάρτιση δασκάλων, που θα κερδίσουν την αγάπη και την εκτίμηση των παιδιών και την αποδοχή βέβαια και την ενθάρρυνση των γονιών. Ν' αφήσομε λοιπόν την «ευλαβή» γκρίνια και να μπούμε στην ενθουσιαστική μαρτυρία. Ο Θεός να δώσει.

(Πηγή: koinoniaorthodoxias.org)